

REGULÓ.

Pesten vasárnap december 30^{kán} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' visszatorlás.

(Skót reg.)

Mull sziget égbe meredő bércei fölött tisztán tünt-fel mintegy 200 év előtt a' nap. Mac-Lean, loch-buy-i clan 's a' déli kerületek főnökeinek egyike, egy vaskarú bajnok és jeles vadász, e' napon kirándulást tön az erdőkoszorús sziklacsoporthozatok közé. Minthogy az idő kellemes volt, magával vitte nejét 's gyermekét is, kit dajkája tartott karán. A' szigetnek különböző részeiről, Scalladale, Fiddon és Moyról, számos hűbérnök gyült össze, kik védurok parancsára elállván a' szorosutakat, mellyeken a' szarvasok és őzek elillanhatnak, azon halom felé szoriták őket, mellyen Mac-Lean állott családjával. Eleinte szerencsésen folyt a' vadászat; a' sólymok számtalan fajdot és hófajdot sujtának-le; a' kutyáktól üzetett őzek, minden utat elállva találván, halomra hulltak Mac-Lean nyilai 's gerelyei alatt. Dél felé, midőn a' vadászi hev már lohadni kezdett, az ebek egy nagy dámszarvast kergettek-fel, melly a' kutyák egész seregétől üzetve Mac-Leanhez közel suhanván-el, utját egy szoros-út, az egyetlen felé vette, mellyen a' tenger felé menekülhetett. Mac-Lean ide egyik legbátrabb hűbérnökét állitá. A' hegylakos, kit Murdochnak hívtak, a' dámszarvast megpillantván, utját állotta; de az ebektől üzetett vadnak rohanása olly szerfeletti volt, hogy Murdoch földre terült, 's a' dämvad testén keresztül menekült a' hegyek közé. Szegény ember alig vánszorgott-fel, Mac-Lean villogó szemekkel már előtte állott, és mennydörögve kérdé:

„Ki vagy?”

„Murdoch, Scalladale-ról!”

„Hol a' dámszarvas?”

„Földre terített 's elfutott.”

„Hazudol, csak gyermeket vagy asszonyt terithet egy szarvas földre. Bizonyosan megrémültél 's félre állottál. Te csak gyáva banya vagy!”

És e' szavaknál a' hirtelen lobbanó elan gyilkot rántva hűbérnőkére rohant, hogy leszurja. Nejének sikoltása feltartá a' halálos sujtást.

Igaz — kiálta Mac-Lean dühét csillapítva — egy gyáva érdemetlen arra, hogy kezemet vérével bemocskoljam. Vessző, a' vessző illő fenyíték olly embernek, ki gyöngébb a' szarvasnál.“

E' pillanatban minden részről összefutottak Mac-Lean örei és hűbérnői. Mac-Lean a' szerencsétlen Murdochot megragadtatá, 's mezetlenítetté. Murdoch azonban, a' dámszarvastól földre terített scalladalei, olly férjfiú vala, kinek szíve helyén volt; ki, mint minden hegylakos, gyalázat helyett a' halált választá. A' vesszőzés akkor is, mint most, legbecstelenítőbb büntetés volt; olyan, melylyel csak kóborlók, orvok, kéjhölgyek és boszorkányok fenyegettek-meg; e' szerint fenyegetni, legirtózatossabb büntetés volt Murdochnak. Megesküvék tehát lelkében, hogy megboszúlja magát, még pedig azon órában boszúlja-meg. Murdoch panasz vagy arcizmainak megmozdítása nélkül állotta-ki a' büntetést, és midőn a' clan bős heve csillapulván, a' vesszőzés megszüntetésére jelt adott, 's a' szenvedőnek kezei megoldattak, lesütött fejjel ment urának elébe, büntetéseért a' tartomány szokása szerint köszönendő. *) De midőn urához már csak két lépésnyire volt, a' helyett, hogy a' laird kezét csókolandó térdre rogyott volna, martalékjára leselgő tigrisként a' gyermeket tartott dajkához szökött, a' kisedet megradá, 's a' bámuló örök közt elrohanva szítről szírtre ugorván, egy a' tengerre könyöklő sziklacsucsra jutott; itt a' gyermekkel kihajolt, mint ha a' tengerbe akart volna bukni, és vérfagyasztó hangon mennydörgé:

„Mac-Lean! ámbár te engem a' gyalázatosak büntetésére kárhoztatál, én férjfiasan boszúlandom-meg magam'. Te megölted becsületem', én megölöm gyermekedet!

Ki irhatná-le az atyának néma, vad fájdalmát? ki rajzolhatná az anyának nyögéseit 's kétségbeesés hangján ejtett jajait, midőn gyermekét a' vész torkában látta! A' hegylakos folyvást előbbi helyzetében állott.

„De én olly igazságos akarok lenni, mint te igaztalan valál!“ — kiáltá-le a' karait feléje terjesztő lairdnek.

„Igaztalan valék — válaszolt Mac-Lean alázattal — mégvaltom; bős hevem megfosztott elmémtől. Te, mint látom, bátor

*) E' szokás, fájdalom! még honunk némelly környékein is divatozik, hogy t. i. a' megfenyítettnek a' bíró előtt meghajolni 's „köszönöm a' kegyes büntetést“ szókkal fenyegetéseért köszönni kell; mi éppen olly természetlen mint czéltalan.

férjfiú, 's derék hegylakos vagy; add vissza gyermekemet, és én kívánságod szerénti jutalmat, kívánságod szerénti elégtételt adok. Olly megtiszteltetések részesévé teendlek, mellyek pillanatnyi meggyaláztatásodra feledékenység leplét vonandják.“

„Ísmétlem, hogy igazságos akarok lenni; — zugá Murdoch — nekem csak egy kívánságom van, mellyet ha teljesítesz, visszaadom gyermekedet.“

„Szólj, mit kívánsz?“ — kérdé szorongva Mac-Lean.

„Hogy hátadat megmezetlenítsd, 's magadat megvesszőztesd, mint én kevés percz előtt megvesszőztetém.“

Bár milly lealacsonyító volt is a' kívánság, Mac-Lean nem vonakodott annak teljesítésében.

„Gyermekem életeért 100 büntetést örömmel elszenvedek!“ — monda vetkezése közben a' clan. Midőn háta mezetlenítve volt, hűbérnökeinek legnagyobb csudálkozásukra maga adta kezeikbe a' vesszőt, és parancsolá, hogy a' lairdet éppen olly kiméletlenül sujtásák, mint a' hűbérnöket sujták. „Tettem jogszerűtlen volt, midőn felindulásomnak engedve bőszen hevem első pillanatában egy derék férjfiút megbecsteleníték; igaztalanságomért bünhödnöm kell.“

„Keményebben!“ — dörgé Murdoch.

„Keményebben — nyögé a' szerencsétlen atya, ki gyermeke rablóját ez által megengesztelni reménylé.

Midőn a' vér több helyen csörgedezett Mac-Lean hátából, 's ereje hanyatlani kezdett, villogó szemekkel kiáltá Murdoch:

„Elég! mátol kezdve két vén banyával, vessző-sujtásokkal megbélyagzott két gyáva férjfiúval van több Skócziában; egyik a' hűbérnök, másik a' védur; — egyik miután gyaláztatásaért boszút állott, meghal, másik, ha akar, élhet!“

„Add vissza ígéreted szerint gyermekemet!“ — kiáltá a' lábain alig állható clan.

„Gyermeked? — gyermeked' adjam vissza? — kérdé Murdoch irtóztatós hahotával. — És becsületed? Visszaadhatod-e te becsületedet?“

„Én betöltém kívánságodat, hasonlót várok tőled is ígéretedre nézve.“

„Igen, te hozzám hasonlólag megbecstelenítettél; de lemoshatja-e gyalázatod becsületedről a' mocskot? Becsületed visszahozhatlanul elveszett, vesszen-el gyermeked is!“

„Nyomorult! add vissza gyermekem!“ kiáltá szivmetsző hangon Mac-Lean.

A' hegylakos feje fölé emelé a' gyermeket, élesen fölkiáltott, 's a' szikláról az örvénybe rohant. Egy pillanatra mindkettő felbu-

kott; de Murdoch görcsösen magához szorítá a' gyermeket, 's ismét elmerültek, hogy soha többé fel ne tűnjenek.

A' borzasztó jelenetnek színhelye azon időtől fogva vízbe fulltak sziklájának neveztetik.

TARLÓSI BERTA.

Eredeti tisztelkedő.

1764-ki őszutó 18-kán egy porosz huszárhadnagy, Malachovszki ezredéből, a' beteges 's félénk Gellertnél erőszakoskodva jelentette be magát; ki is őt a' történetű izetlenségek mellőzése végett elég gondatlanul beeresztette. — Szikár barna férjfiú volt az; gazdag hajfűrtök fűdték domború homlokát, finomul kipődrött bajsza fölött két villámként cikázó szem 'örködék; sár-borította csizmáit pedig véres sarkantyúk ékesíték. Bal kezében súlyos szablyát, jobbában pálczát, pisztolt, korbácsot 's fővegét tartva lépett-be e' martialis alak.

„Mit tetszik parancsolni hadnagy ur? — kérdé reszkető hangon Gellert. Talán rendelése van engem fogházba kísérni? — én ártatlan vagyok!“

„Nem, uram! nem. — válaszolá ez nyers hangon. Nemde kegyed ama híres könyv-író, Gellert professor?“

„Szolgálatjára, én vagyok!“

„Ugy örvendek, hogy láthatom, 's ölölhetem! — Én irományainak nagy tisztelője vagyok. Kegyed táborozásimban nekem fontos szolgálatot tön, 's most azt köszönni, és uraságotat baráti érzetemről bizonyossá tenni jövök.“

„Különös megtiszteltetés! — kérem hadnagy urat, méltóztassék helyet foglalni.“

„Igen szívesen! — csak mondja-el kegyed, miképp' kezdé-meg pályáját, hogy idővel koszorús íróvá lön?“

Gellert szokott szerénységgel felelt a' szerénytelen kérdésre.

„No, ezt jól megjegyzem magamnak! — kedvem, időm van irni, 's mihelyt szükséges nyugalmat nyerhetek, azonnal próbát teendek. Most azonban kegyednek hadi zsákmányomból emléket hagyok. — Uram! tárczájában nehezen van még rubel! — válasszon tehát egyet magának. Ezek bizonyos kozák-ezredesnek, kit Zorndorfnál nyergéből letaszíték, amazok pedig egy orosz tiszt nejének, kit lovastól földre teritettem, erszényéből valók.“

A' gyöngye idegzetű Gellert e' véres hadi jelenetek hallatára majdnem jég-bálványnya dermedett. Utóbb vonakodék elfogadni szeszélyes vendége ajánlatát.

„Nem! kegyednek kell emléket választani. — Uram! e' szibíriai pisztol, vagy inkább e' kancsuka tetszik barátságodnak? Mindkettővel szolgálhatok. Derék török 's tatár fegyvereket is zsákmá-

nyoltam, mellyek honn vannak; — kívánjon uraságod, mit akar, 's megküldendem. Szavamnak embere leszek. — Katonának nincs drágább kincse vérrrel szerzett zsákmányánál. — Miért nem tetszik barátságodnak e' pisztol? pedig mondhatom, különös egy fegyver!"

Gellert könyv-polczához vezeté vendégét: „ezek az én fegyvereim!" — mondván. E' tudományos zsákmányból válasszon magának hadnagy ur!"

„Adja nekem — „vigasztalás a' sinyló élet ellen" — című tudós mivét, ha tán az oroszoktól erősen megsebesítettém; mert az oroszok vitéz egy nép! Mint szikla-hegy olly erősen állnak a' csata vérmezején, 's halálig kell küzdeni, hogy helyökből kimozdittassanak."

Éppen utósó hadi kalandját vala elbeszélendő, midőn az óra tizet ütött. Gellert hallgatóji csoportosan gyülekezének, 's a' professor hasznalta ez alkalmat kellemetlen vendége elutasítására. — Boszúsan jártatta körül szemeit, hogy pisztolja 's kancsukja el nem fogadtatott; majd barátságosan ölelvén a' koszorús író, ettől kísérve csendesen távozék. A' lépcsőknél azonban, hol néhány köz - vitéz várakozott reá, kísérőjére mutatva, szolgájához így szólt: — „Lám Péter! ez az ur az, ki a' „svéd grófnét" irta. Péter berbecsét sebesen lekapva, száj-tátva szemlélé a' mosolygó Gellertet, míg a' többi huszár bókkal tisztelé a' nagy férjfiút.

„Lehetek-e kegyednek szolgálhatjára Malachovszki generálnál?" — kiálta még egyszer Gellert után a' távozó hadnagy.

„Éppen nem!"

„Vagy Dohnánál?"

„Ajáljon ön minden barátjának!" — ez vala Gellert válasza, 's a' terem ajtaját sebesen betevé, örülván, hogy illy eredeti látogatótól megmenekhetett.

Néhány nap mulva az ifjú gróf Dohna tisztelkedett Gellertnél, bizonyára sokkal szerényebb modorban, mint elődje a' huszár-hadnagy; 's ez alkalommal kieszközlé, hogy ezrede tiszti karával együtt a' nagy nevű professor leczkéin megjelenhessen.

Németből

V—i BARNA.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Segéd-gyógyszerészek gyám pénze. — Bécsben a' polgári gyógyszerészek összesége mult évi dec. 1-jén egy 'tudósítást bocsátott-ki a' közönséghez, mellyben azon határozata felől tesz említést, hogy más nagylelkű testületek példájára a' szokott ujévi ajándékok küldözése helyett ezután szolgálatra képtelenné lett 's elnyomorodott segédjeik gyámolítására alap-pénzt tesznek össze, melly segedelem nélkül eddig szűkölködtek. — Folyó évi dec. 15-én e' szép példa után felbuzdulva a' pestbudai gyógyszerész urak

hasonló tudósítást bocsátának-ki azon hozzá adással, hogy nálunk ezután az eddig szokásban volt procentualis elengedések (privatusoknál) a' gyógyszer-
rek kiszabott árából meg fognak szünni.

KÜLÖNFÉLE.

Honfi-tűz. — „Sire — monda XIV-dik Lajoshoz bizonyos napon egyik minisztere — a' schweiczokra költött pénzzel egy Paristól Baselig vonandó utat lehetne kirakni.“ — Stupa, egyik schweiczi ezred főnöke, ki e' beszéden jelen volt, hevesen fogá-fel a' szót mondva: „Ezen urnak igaza van, Sire! csak ne felédte volna azt is hozzá tenni, hogy ha fölséged Basel és Paris között egy csatornát ásatna, annak medrét a' Schweiczoknak francia orszáért kiöntött vérökkel megtölteni lehetne.

Ha minden orvosnak illy keresete volna! Cooper Astley legnevezeteseb' s legügyesebb sebész jelenleg egész földtérén; tapasztalati gyakorlati hihetlen terjedtségű, de e' mellett jövedelme is fejedelmi. Mint fizetik őt néha néha, következő esemény mutatja. Bizonyos Angol, ki ifjú korában Keletindióba ment, ott meggazdagodott, s elöregült. Hetvenedik évében mindene volt, csak — egészsége nem. Hólyagkőben szenvedvén, elhatározta Londonba utazni, s magát Cooper által operáltatni. A' műtétel szerencsésen ütött ki. Midőn a' beteg ágyát már oda hagyhatá, egy reggel az őt meglátogatott Coopernak elébe ment, s következőleg üdvözlé: „az orvosokat kifizettem, de önnek még adása vagyok; mondja-meg, mivel tartozom?“ — „Száz guinéval — lön a' sebész válasza. — „Annyit nem adok — mondá a' gazdag ültetvényes — száz guinét? nem, annyit nem kap ön. Ez itt, reményilem, elég lesz!“ És háló sipkáját veté neki. Cooper a' sipkát fölemelvén, zsebébe rejté: „minden, mi öntől jó, becses előttem — mondá s távozik. Honn kibontván a' sipkát, 1000 guinéről (10 000 f.) szálló utalványt (Assignatio) talált benne. — Coopernak több esztendeje van olyan, melyben 170.000 tallért keres, 100.000-ren alul azonban soha sem.

Nyájás hitelezők. Alább következő történetecske hiv rajzát adja a' parisi életnek. Bizonyos fiatal ember rövid idő alatt nyakára hágott gazdag apai örökségének, és 25 éves korában már semmi egyebe sem volt, mint azon hire, hogy a' „la renaissance“ kávéháznak ő vala legékesebb s legvállalkozóbb szellemű vendége. Igaz, hogy e' hírnév tönkre is silányította, és már csak azon reményben élt, hogy egy éppen olly gazdag, mint fukar nagy nénjének örököse leend. Igen, de addig is élni kellett. — R... Alfonznak kölcsönözni kellett; husz barátjának erszényével szabadon rendelkezheték; de midőn ezen segéd-forrás is kiapadt, uzsorásokhoz kellett folyamodnia. Még nem mult-el hat hónap, s Alfonz, ki csak 20.000 frank készpénzt kapott, már 200.000-ról szálló kötelezvényt adott magáról; a' törvény szolgák adósági börtönnel fenyegették; barátai pedig cserben hagyták. A' gondok végre erőt vettek rajta, s ágyba dönték. Ki hinné? hogy éppen betegségének köszönheti menekvését. Hitelezői összegyűltek tanakodni, s hosszas vitatkozás után elismerték, hogy adósuk halálával minden kezesség megszűnik. Alfonz volt egyedüli hypothekájok, élete tehát bár mi áron is megtartandó vala. Hitelezői naponként meglátogatták, s azt, kit rövid idő előtt még üldöztek, gondos szorgalommal ápolák; egész éjeket ágya mellett virasztottak, s a' legdrágább gyógyszerek s legizletesebb ételket szerzik-meg neki. Illy gon-

dos felebaráti szeretet nem maradhatott, siker nélkül; a' beteg szembetűnőleg javult; azonban az orvosok most azt nyilatkoztatták ki, hogy a' lábadozónak, egészsége helyre állítása végett, olasz országba kell utazni. A' hitelezők ez utra szükséges pénzt is adtak neki. Nehány hét előtt Alfonz tükélyesen meggyógyulva tért haza; távolléte alatt hitelezői nagynénjét kibékíték vele, és Alfonz néhány nap mulva összekelt egy gazdag leánynyal, egyik hitelezőjének, kinek 50.000 frankkal tartozott, gyámleányával. E' tárgy sokkal drágább, mint kívánni lehetne, 's bizony remélhető, hogy valamelyik vig játék költő-francia nem sokára színpadra hozandja.

Hajdani ünneplések. Bizonyos Rouvières urnak egy nem régiben megjelent értekezéséből, mely a' parisi népnek hajdani és jelenkori nép- 's egyéb ünnepeit rajzolja, megbizonyodik, hogy a' hajdani ünneplések sem fény, sem elrendezésben, sem feltalálásokban nem voltak alább valók a' mostaniaknál. Robert, szent Lajos testvérének lakodalmán egy sereg minstrel (dalmok) skarlát csótáros tinókon lépett az ebédlő terembe, 's egy ügyes lovagló feszített kötélén lovagolt-be. Az úgy nevezett bátor Károlynak yorki Margittal, az angol királynak hugával, tartott menyekzőjén néhány tánczos herkulesi mutatóványokban láttatá magát; ezután két óriás nagy hajó vontató kötélén egy 60 lábnyi hosszú és aránylagos szélességű czetet vont a' nagy terembe. Egy jelre két nyílás támadt e' tengeri szörnynek hasán, melyből két Syren és 12 lovag pattanván ki, tábori zene hangjánál különféle tánczokat lejtett-el; midőn pedig a' mulatságnak vége szakadt, a' szörny tánczos és hangászokat elnyelt.

Véletlen örökség. Nehány hét előtt mind az északamerikai mind a' nagy brittanni hírlapokban egy hirdetmény jelent-meg, mely bizonyos Bráddel Ferencznek legközelebbi rokonát felszólítja a' kylkenny-i grófságban (Brittannia) fekvő castel-comeri hatóság előtt megjelenésre, vagy legalább magát jelentésre. Említett Bráddel t. i., ki a' most nevezett helyen született, 40 év előtt Északamerikába költözvén, mostanában történt halálával 250 000 font sterlinget hagyott maga után. Bráddel József, a' 94-dik számú angol gyalog ezrednél Cork-ban szolgáló katona, törvényes oklevelekkel bebizonyítja, hogy ő a' boldogult testvérének fija, 's így egyzersz mind törvényes örököse.

Halottak barlangja éjszakai Mexicóban. Durangótól kisé északnak térve, de még a' városnak határában nyulik-el a' Kordillerák keleti lejtőzete alatt északról délnek egy nagy, miveletlen völgy, melynek Bolton (nagy erszény) de Mapimi nevet adtak. A' vakmerőbb gyarmatosok egymáshoz nagy távolságban telepítvényeket alapítottak itt, melyeken számos marhafalkát tenyésztének. Az Apatkok, Comantcsok 's más indusarjadók gyakran e' telepítvényekig bolyongnak. Don Juan N. Flores, a' san juan de castai haciendák (földek) birtokosa, egy napon messzebbre nyomult be keletnek ez ismeretlen birtokába, Duvangótól mintegy 100 legnányira. E' bolyongása közben egy hegy oldalában barlangnyílást pillant-meg, melybe midőn belépni akart, iszonyodva tántorodott vissza, 's magára keresztet hányt. Azt hitte, hogy vadak közé jutott, mert tömérdek embert látott a' barlangban ülni. A' helynek magányossága, melyben sem ló- sem ember-nyom látható nem volt, azt gyaníttatá uti társaival, hogy tán álmodik; de midőn állításánál megmaradt, fegyverkezve és szövétnekek fényénél a' barlangba léptek. Milly látvány mutatkozik itt szemeknek! Ezernél több 's épségben ma-

radt holtestet láttak a' földön űlni, térdek alatti keresztbe vetett kezekkel; a' tetemek különféle csoportozatba, hihetőleg, családokra osztvák. Öltözetük csudaszép mivű és szövött csipke-dolmánkából (tilmas de lechuguilla) és különféle színű derék-övöl állott. Ékszereiket felfűzött magvak és apró gyümölcsök teszik, parányi gömböcskékkel keverve; továbbá faragott csontból készített fülön függő idomú kis fésűk, aranyzott és pompásan csiszolt csonthengerekkel. A' szandálok lianéből készültek, 's hasonló anyagu szalagokkal fűzettek lábra.

Némheri forrongás. A' „North-Cheshire-Reformer“ minapában egy felszólítást közlött Morris ur, wilmslowi lelkésztől, az asszonyokra vetendő adó tárgyában. E' ezikk békétlenkedésre és forrongásra szolgálta-tott alkalmat mind a' férjes de leginkább pedig a' férjetlen némberek között, kik azt állíták, hogy ez adó férjhez menésüket gátlandja. Lázadó lármával rohantak tehát a' város szépei a' lelkész háza elébe. Ez a' kaput bezáratván, az erkélyről mondott egy beszédet a' forrongóknak, mellyben megmutatá, hogy az egész vétek egy nyomtatási hibának tulajdonitható, minthogy a' betűszedő vives - t (asszonyok) szedett a' vines (borok) helyett.

Furcsaságok szemléje.

Rendezij Pipiske.

Motto: „Frohsinn mein Ziel!“

JOH. STRAUSS.

93) Felvilágosítást kérés. Még az ajtóban kiáltá Hüley, egy unodalmas író, kinek már több dramája megbukott, midőn a' színház igazgatójához belépett: „No uram, most hozok egy jeles szomorú 's egy igen mulattató vig játékot, mellyeket, ha ön egy pár perczt feláldozni nem sajnálja, azonnal fel is olvasok. Vértanúi türelemmel hallgatá szegény igazgató az öt egész óráig tartott felolvasást, mellynek midőn vége lön, zavarodva kérdé: „de hát, legyen ön szives megmondani, mellyik a' szomorú, mellyik a' vig játék?“

*

94) Valahára még is. Bizonyos ifjú, ki rendkívüli hallgatékony-ságáról lön nevezetes, egykor barátai körében mulatozott, hol szó szót, tréfa tréfát váltá; de ő egész idő alatt egy szót sem szóllott. Most véletlenül egyik barátjának tréfája igen megtetszván neki, nevetve kiáltá-fel: „üsse patvar, én már hát egy szót sem szóllok!“

*

95) A' pénznek minden hódol. „Keljen-fel — kiáltá-be néhány fiatal ember egy kardaloknak ablakán koczogva, ki szörnyű haszonleséséről volt ismeretes — 's jöjün velünk egy serenádra.“ — „Nem én, India minden kinecéért sem --- válaszolt az álmából felriasztott ásitozva — „Ne holondoskodjék ön — kiáltának ujra a' fiatalok — minden személy egy lázsiás tallert kap.“ — „Lázsiás tallert? — kérdé az ágyából felpattant dalnok — mindjárt szolgálatjokra leszek!“

*

Előbbi rejtvény: kosár.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul, a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt Trattner-Károlyi, uri utsza 612.